

Arrest

nr. 143 409 van 16 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Antwerpen.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 26 september tot niet inoverwegingname van een aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend werd op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 januari 2015.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. ANTHONI, die loco advocaat M. DAL verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De burgemeester van de stad Antwerpen neemt op 26 september 2014 een beslissing tot niet inoverwegingname van een aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend werd op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze beslissing, die verzoeker diezelfde dag ter kennis werd gebracht, betreft de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel van zijn verzoekschrift de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 20 januari 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

In deze beschikking werd het volgende gesteld:

“Het enig middel lijkt ongegrond.

De bestreden beslissing betreft de beslissing van 26 september 2014 tot niet overwegingneming van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift, vermag de verwerende partij zich ertoe te beperken te verwijzen naar de relevante inhoud van het verslag van 22 augustus 2014 - meer bepaald dat de vreemdeling niet werkelijk woont op het aangegeven adres - wanneer dit verslag zich in het administratief dossier bevindt en dit verslag de elementen bevat op grond waarvan tot hogervermelde vaststelling gekomen wordt (RvS 31 december 2006, nr. 165 918). Hoewel verzoeker anders voorhoudt, wordt dit - daargelaten de vaststelling dat dit arrest het tuchtrecht betreft - in het arrest van de Raad van State waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, bevestigd. In het administratief dossier bevindt zich een verslag van 22 augustus 2014 betreffende het “onderzoek van de reële hoofdverblijfplaats” opgesteld door een wijkagent van de politie. Uit dit verslag blijkt dat de wijkagent zich zes maal op verschillende tijdstippen van de dag heeft aangeboden op het door verzoeker opgegeven adres: op 13, 14, 18, 19, 20 en 22 augustus 2014, doch dat verzoeker tijdens de controles niet werd aangetroffen en dat een materiële controle onmogelijk is gezien het een pand met diverse wooneenheden betreft en er geen naam is vermeld op de bel of brievenbus. De wijkagent concludeert dat het opgegeven adres niet de hoofdverblijfplaats van verzoeker is en komt tot een negatieve woonstvaststelling. Verzoeker was door de bestreden beslissing op de hoogte van dit onderzoek van zijn verblijfplaats en kon in het kader van de passieve openbaarheid van bestuur een vraag tot inzage van zijn dossier aan de verwerende partij richten. Verzoeker toont met de loutere bewering dat zijn verzoek voornoemd verslag over te maken hem werd geweigerd, zodat het hem onmogelijk is kennis te nemen van het verslag, bezwaarlijk aan dat hem de inzage in zijn dossier werd geweigerd. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker op enig moment inzage gevraagd heeft in het administratief dossier of dat dit zou verhinderd geweest zijn door de Dienst Vreemdelingenzaken. Er dient daarnaast op geduid dat uit de Federale Wet betreffende de openbaarheid van bestuur van 11 april 1994 blijkt dat grieven onder de geëigende procedure dienen te worden gericht tot de Commissie en dat er een beroepsmogelijkheid is bij de Raad van State. De Raad is derhalve niet bevoegd om zich hierover uit te spreken. De “openbaarheidsregelgeving” staat volledig los van de huidige beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker kan zijn rechten van verdediging aangaande de problematiek van inzage in het administratief dossier laten gelden via de wettelijk voorziene procedure. Bovendien dient opgemerkt te worden dat wanneer de informatie waarnaar verwezen wordt is opgenomen in de bestreden beslissing, het volstaat om in het kort het voorwerp en de inhoud van dit stuk te vermelden, zonder dat het nodig is dit in extenso over te nemen of in de bijlage te voegen. In casu zijn het voorwerp, namelijk een verslag van 22 augustus 2014, en de inhoud ervan, namelijk dat verzoeker niet werkelijk op het opgegeven adres woont, bekend. Gezien in de bestreden beslissing zelfs de essentiële elementen die geleid hebben tot de bestreden beslissing opgenomen zijn in de motivering, kan verzoeker geenszins een schending van de formele motiveringsverplichting aannemelijk maken. De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en bevat tevens een duidelijke feitelijke en draagkrachtige motivering die verzoeker toelaat zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. De bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd. Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond. Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen, of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, betekent dit louter feit op zich daarenboven niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is. De theoretische beschouwingen in het enig middel tonen niet aan dat het anders zou zijn. Verzoeker kan aldus niet dienstig voorhouden bij lezing van de bestreden beslissing niet op de hoogte te zijn van de reden om dewelke in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij niet werkelijk op het door hem opgegeven adres zou wonen. Gelet op het voorgaande kan de loutere kritiek van verzoeker als zou de bestreden beslissing verwijzen naar “een

voorbereidend verslag”, zonder verdere duiding, de bestreden beslissing bezwaarlijk aan het wankelen brengen. In de mate waarin verzoeker nog de materiële motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden acht, laat hij na dit in concreto te duiden, zodat deze middelonderdelen onontvankelijk voorkomen.”

2.3. Verzoeker richt op 23 januari 2015 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 5 maart 2015 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij repliceert dat de bestreden beslissing is behept met een motiveringsgebrek, daar de verschillende controles en de data van deze controles er zonder meer in worden vermeld, terwijl het verslag van deze controles niet bij de bestreden beslissing werd gevoegd en het haar aldus niet gekend is. Verder is er in de motivering geen sprake van enig buurtonderzoek. Aldus voldoet de bestreden beslissing niet aan de vereisten van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980, te meer nu op de verwerende partij een verstrengde motiveringsplicht rust, daar zij in deze een grote beleidsvrijheid heeft en ervoor heeft geopteerd om de meest ingrijpende maatregel te nemen, namelijk het niet in overweging nemen van de verblijfsaanvraag. Deze verstrengde motiveringsplicht werd niet gehonoreerd daar een aantal essentiële gegevens niet zijn terug te vinden in de bestreden beslissing. Zo heeft de verzoekende partij er het raden naar of de controles telkens op hetzelfde tijdstip werden uitgevoerd of gespreid over de dag en of dit op weekdays dan wel in het weekend was. Tot slot wijst zij erop dat zij haar aanvraag in de zomer heeft ingediend en dat het normaal is dat zij in deze periode vaker uithuizig is. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking, stelt dat de verzoekende partij op basis van de bestreden beslissing een voldoende kennis had van het gevoerde onderzoek en wijst erop dat zij de mogelijkheid had om inzage van haar dossier te vragen, doch van deze mogelijkheid geen gebruik heeft gemaakt.”*

2.5. Verzoeker kan bezwaarlijk gevolgd worden in zijn stelling dat de bestreden beslissing *“de meest ingrijpende maatregel”* is. Niets verhindert immers dat verzoeker opnieuw een aanvraag om verblijfsmachtiging indient en dat de verwerende partij, voor zover verzoeker uiteraard nog in Antwerpen woont, opnieuw een woonstcontrole uitvoert. Voorts is de Raad van oordeel dat verzoeker deels kritiek ontvouwt die reeds beantwoord werd in de beschikking. Met de herhaling van zijn standpunt dat de bestreden beslissing niet voldoet aan de formele motiveringsplicht omdat het verslag waarnaar deze beslissing verwijst niet bijgevoegd werd, kan verzoeker de beschikking niet onderuit halen. Voorts ontvouwt verzoeker deels nieuwe kritiek. Een verzoek tot horen kan echter niet worden aangewend om onvolkomenheden in het verzoekschrift recht te zetten of om nieuwe argumenten te ontwikkelen en verzoeker toont niet aan dat het onmogelijk was deze kritiek eerder op te werpen. De Raad moet dan ook geen acht slaan op de kritiek van verzoeker inzake het feit dat er geen sprake is van een buurtonderzoek, inzake de tijdstippen van de uitgevoerde controles en de opmerking dat de controles in de zomer werden uitgevoerd en verzoeker toen vaak uithuizig was.

2.6. Aldus brengt verzoeker geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat in voornoemde beschikking van 20 januari 2015 werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA